

Al·legacions al
Projecte de Decret Legislatiu
per a l'adequació de normes amb rang de Llei
a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell,
de 12 de desembre,
relativa als serveis en el mercat interior

28 de juny de 2010

VALORACIÓ DELS ASPECTES RELATIUS A COMERÇ I TURISME CONTINGUTS A L'ESBORRANY DE DECRET LEGISLATIU "ÒMNIBUS" PER A L'ADAPTACIÓ DE DETERMINADES NORMES AMB RANG DE LLEI A LA DIRECTIVA DE SERVEIS

Consideracions generals

L'esborrany de Decret Legislatiu es planteja a l'empara i per tal de complir el mandat establert en la Llei 5/2010, de 26 de març, de bases de delegació en el Govern per a l'adequació de diverses normes amb rang de llei a la Directiva 2006/123/CE.

Pel que fa a la legislació que afecta les empreses del comerç i del turisme, objecte d'aquesta valoració, són dues les normes modificades:

- a) Modificació del Text Refós sobre comerç interior, dels preceptes de la Llei 1/1983, de 18 de febrer, i la Llei 23/1991, de 29 de novembre, aprovat pel Decret Legislatiu 1/1993, de 9 de març (veure esborrany, capítol 5 secció 1, articles 28 a 44).
- b) Modificació de la Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya (veure esborrany, capítol 6. Secció 2, articles 76 a 88).

La present valoració es circumscriu a aquells aspectes de l'esborrany respecte dels quals es considera oportú proposar modificacions.

I.- MODIFICACIÓ DEL TEXT REFÓS SOBRE COMERÇ INTERIOR, DELS RECEPTES DE LA LLEI 1/1983, DE 18 DE FEBRER, I LA LLEI 23/1991, DE 29 DE NOVEMBRE, APROVAT PER DECRET LEGISLATIU 1/1993, DE 9 DE MARÇ

1.- Referent a l'article 31 de l'esborrany, pel qual es modifica l'article 10 del Decret Legislatiu 1/1993.

L'esborrany de Decret Legislatiu "òmnibus" preveu una modificació que no podem compartir de l'article 10 del "Text refós sobre Comerç Interior, dels preceptes de la Llei 1/1983, de 18 de febrer, i la Llei 23/1991, de 29 de novembre, aprovat per Decret Legislatiu 1/1993, de 9 de març".

Cal tenir en compte que el Govern de Madrid ha envaït les competències de la Generalitat amb el *Decret 199/2010*, atribuint el caràcter de norma estatal bàsica a una disposició de rang reglamentari que baixa a regular amb detall el règim d'autorització de la venda no sedentària, les característiques de l'autorització (inclosa, fins i tot, l'exhibició de l'autorització obtinguda), el procediment de selecció, els requisits de presentació de sol·licituds, la inspecció i el règim sancionador.

L'esborrany de Decret Llei que se'ns planteja opta per una modificació "de mínims" de l'article 10 del Decret Legislatiu 1/1993 que defuig el conflicte amb el Govern de l'Estat al prendre com a referència el *Real Decreto 199/2010* i no es compromet en impulsar un procés de millora contínua de les condicions de treball dels marxants i de la imatge dels mercats de marxants. Una millora que no pot desenvolupar-se en el marc normatiu del *Real Decreto 199/2010*, que empeny els marxants a la precarietat constant.

Costa d'entendre que l'esborrany de Decret Legislatiu assumeixi, sense més, el termini màxim de durada de les autoritzacions de quatre anys. Un termini màxim que imposa el *Real Decreto 199/2010* amb la remissió que l'article 4.1. de l'esmentada norma fa a "*los artículos 86 y siguientes de la Ley 33/2003, de 3 de noviembre, de Patrimonio de las Administraciones Públicas*".

Aquesta remissió al termini de quatre anys que estableix l'article 86 de la *Ley 33/2003* és absolutament gratuïta atès que aquest article i els immediatament següents són només d'aplicació al "*règim jurídic patrimonial de l'Administració General de l'Estat i dels organismes públics vinculats a ella o dependents de la mateixa*" (veure article 2 de la *Ley*, en relació amb la disposició final segona de la pròpia *Ley*).

Així doncs, l'article 86 de la *Ley 33/2010* que esmenta el *Real Decreto 199/2010*, -norma de rang reglamentari i invasora de competències-, en cap cas és d'aplicació necessària als béns de domini públic de titularitat municipal.

Un termini màxim de quatre anys, a totes llums, insuficient per permetre l'amortització de les inversions i la justa retribució dels capitals invertits que exigeix la Directiva de Serveis.

Com es pot, per exemple, invertir en un camió botiga amb una perspectiva de només quatre anys en cada un dels municipis als quals es concorre i sense garantia de continuïtat en cap d'ells?

La durada mínima de les llicències en cap cas hauria de ser inferior a set anys, per tal de permetre l'amortització de les inversions i la justa retribució dels capitals invertits, d'acord amb els criteris generalment considerats per al càlcul d'amortització lineal sobre vehicles i elements de transport, útils i immobilitzat material.

En la nostra opinió, cal que el Govern de la Generalitat plantegi conflicte de competències davant el Tribunal Constitucional contra el *Real Decreto 199/2010* i que, al mateix temps, es posi a negociar amb les entitats representatives del marxants i amb les entitats municipalistes per tal d'assolir una regulació catalana detallada, independent i autònoma de l'activitat, en exercici de la competència exclusiva per regular les modalitat de venda que estableix *l'article 121 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya*.

Per aquest motiu, proposem com a primera mesura un redactat alternatiu a l'article 31 de l'esborrany de Decret Legislatiu pel qual es modifica l'article 10 del Decret Legislatiu 1/1993, així com la incorporació d'un nou article en l'esborrany de Decret Legislatiu, en virtut del qual s'incorpori una nova disposició transitòria al Decret Legislatiu 1/1993.

Cal aturar d'immediat el desgavell i les greus conseqüències per al sector dels marxants que produiria l'aplicació immediata pels ajuntaments del *Real Decreto 199/2010*, o del redactat que l'article 31 de l'esborrany de Decret Legislatiu dóna a l'article 10 del Decret Legislatiu 1/1993.

En concret es proposem un nou redactat de l'article 31 i l'addició d'un article que incorpori una nova disposició transitòria:

Article 31. Es modifica l'article 10, que passa a tenir la redacció següent:

"Article 10. Autorització dels ajuntaments

10.1. *Els ajuntaments poden autoritzar la venda no sedentària en els espais i vies públiques de titularitat municipal, en perímetres i en llocs determinats prèviament i establir-ne, així mateix, el nombre total de llocs permesos i les seves dimensions.*

10.2. *L'autorització municipal s'haurà d'atorgar per escrit i haurà de constar, com a mínim:*

- a) *El seu període de vigència, que no podrà ser inferior a set anys per tal de permetre l'amortització de les inversions i la justa retribució dels capitals invertits, d'acord amb els criteris generalment considerats per al càlcul d'amortització lineal sobre vehicles i elements de transport, útils i immobilitzat material .*
- b) *L'indret precís on s'ha d'exercir l'activitat, que haurà d'estar dotat, com a mínim de punts de connexió a l'enllumenat a disposició dels marxants, així com dels següents serveis a disposició dels clients; seguretat, lavabos i atenció sanitària d'urgència.*
- c) *la dimensió autoritzada de lineal de la parada, que no podrà ser inferior a quatre metres.*
- d) *Els productes per a la venda dels quals s'atorga l'autorització.*
- e) *Fotografia digitalitzada del marxant autoritzat.*

10.3. *L'autorització només pot ser revocada per l'ajuntament en cas d'incompliment de les condicions d'atorgament, de manca de pagament de la taxa corresponent o d'incompliment de les ordenances municipals.*

10.4. *L'autorització vigent es transmissible a familiars de primer o segon grau de consanguinitat o afinitat i també a un treballador assalariat del marxant amb una antiguitat mínima de cinc anys de vinculació laboral amb aquest. La persona adquirent es subrogarà en els drets i deures de la persona transmissor durant la resta del període de vigència de l'autorització.*

10.5. *Les places disponibles hauran de ser posades a concurs públic per part de l'ajuntament. El procediment per la selecció entre els possibles candidats haurà de garantir la transparència i la imparcialitat, especialment pel que fa a la publicitat adequada i amb la suficient antelació de l'inici, el desenvolupament i la fi del procés.*

10.6. La convocatòria haurà d'indicar el nombre de places disponibles, les seves característiques i dimensions i la seva localització, així com els requisits de participació i els criteris de valoració per a la selecció entre els aspirants.

10.7. Els criteris a aplicar en els procediments de selecció hauran de ser clars, senzills, objectius i predictibles. Podran fonamentar-se en qualsevol raó imperiosa d'interès general de conformitat amb el Dret comunitari.

10.8. El Govern de la Generalitat, d'acord amb les entitats municipalistes, regularà mitjançant Decret els principis bàsics per a l'exercici de l'activitat de venda itinerant o no sedentària, així com els requisits i criteris generals que regiran els procediments de selecció per accedir a les autoritzacions disponibles en els mercats de marxants."

Article 44, d'addició d'una nova disposició transitòria al Real Decret Legislatiu 1/1993

"Disposició transitòria....."

Les autoritzacions per a la venda itinerant en mercats de marxants que estiguin vigents a l'entrada en vigor del Decret Legislatiu.../2010, de..... de..... queden automàticament prorrogades fins a l'entrada en vigor del Decret a què es refereix el punt 8 de l'article 10 del Decret Legislatiu 1/1993. Aquest període de pròrroga en cap cas serà inferior a quatre anys. "

2.- Referent a l'article 33 de l'esborrany de Decret Legislatiu

No entenem per què es deixa sense contingut l'article 21 del Decret Legislatiu 1/1993, suprimint l'exigència del compliment dels requisits establerts a l'article 3 per a les empreses de venda domiciliària.

Proposem que el buidatge de contingut es substitueixi per un nou redactat de l'article 21 del Decret Legislatiu 1/1993, que simplement suprimeixi l'actual referència a l'article 4.

3.- Referent a l'article 35 de l'esborrany de Decret Legislatiu

Considerem que, per les característiques específiques de la venda domiciliària, és necessària l'exigència a les empreses que es dediquen a aquesta activitat d'algun tipus de garantia que respongui davant els consumidors de les responsabilitats econòmiques que puguin derivar-se dels béns o serveis oferts.

Atesa la concurrència d'una raó imperiosa d'interès general com és la protecció dels consumidors, entenem que l'exigència d'una assegurança a les empreses de venda domiciliària és plenament compatible amb el que s'estableix a l'article 14, apartat 7) de la Directiva de serveis.

Per tant, proposem que no es buidi de contingut l'article 24 del Decret Legislatiu 1/1993, sinó que se li doni un el redactat alternatiu següent:

"Article 24. Assegurança.

Per practicar la venda domiciliària, les empreses han de disposar d'una assegurança que respongui de la responsabilitat en que puguin incórrer davant els consumidors. Les condicions mínimes de l'assegurança seran les que s'estableixin mitjançant reglament."

4.- Referent a l'article 37 de l'esborrany de Decret Legislatiu

No entenem per què es deixa sense contingut l'apartat 1 de l'article 28 del Decret Legislatiu 1/1993, suprimint l'exigència del compliment dels requisits establerts a l'article 3 per a les empreses de venda a distància.

Proposem que el buidatge de contingut es substitueixi per un nou redactat de l'apartat 1 de l'article 28 del Decret Legislatiu 1/1993:

"Article 28 Altres requisits per a la venda a distància

1. Les persones físiques o jurídiques que es dediquin a l'activitat de venda a distància han de complir els requisits que aquesta Llei estableix a l'article 3."

5.- Referent a l'article 38 de l'esborrany de Decret Legislatiu

Considerem que no procedeix la supressió de l'apartat d) de l'article 31 del Decret Legislatiu 1/1993, atès que les obligacions que s'hi estableixen (envasat dels productes alimentaris i identificació d'acord amb la normativa vigent en matèria d'etiquetatge i de comercialització) són plenament justificades per raons imperioses d'interès general expressament reconegudes per la Directiva de Serveis a l'article 4, apartat 8), com són la salut pública i la protecció dels consumidors.

6.- Referent a l'article 39 de l'esborrany de Decret Legislatiu

No entenem per què es deixa sense contingut l'article 32 del Decret Legislatiu 1/1993, suprimint l'exigència del compliment dels requisits establerts a l'article 3 per a les empreses de venda automàtica.

Proposem que el buidatge de contingut es substitueixi per un nou redactat de l'apartat 1 de l'article 32 del Decret Legislatiu 1/1993 de manera que quedi redactat com segueix:

"Article 32. Altres requisits per a la venda automàtica

Els comerciants que es dediquin a l'activitat de venda automàtica han de complir els requisits que estableix l'article 3 d'aquesta Llei. "

7.- Referent a l'article 42.1. de l'esborrany de Decret Legislatiu

En coherència amb el que s'ha dit respecte de l'article 24 del Decret Legislatiu 1/1993 (substitució de l'actual fiança per una assegurança en la venda domiciliària), considerem que l'apartat d).2 de l'article 45 del propi Decret Legislatiu 1/1993 no s'hauria de buidar de contingut, sinó ser substituït pel següent redactat que proposem:

"d)

.....

2. La venda de productes o serveis a domicili sense disposar d'assegurança suficient amb caràcter previ.

8.- Respecte de l'article 44 de l'esborrany de Decret Legislatiu

En concordança amb tot el que ja hem dit en el punt 1.- d'aquest document respecte de les autoritzacions dels mercats de marxants, proposem la modificació de la disposició transitòria que l'esborrany pretén afegir mitjançant l'article 44.

Al nostre entendre, la disposició transitòria nova hauria de quedar redactada en els termes que ja hem proposat en l'esmentat punt 1.- per raó de sistemàtica d'exposició, i que reiterem aquí:

"Article 44. S'afegeix una disposició transitòria amb el text següent

Les autoritzacions per a la venda itinerant en mercats de marxants que estiguin vigents a l'entrada en vigor del Decret Legislatiu.../2010, de..... de..... queden automàticament prorrogades fins a l'entrada en vigor del Decret a què es refereix el punt 8 de l'article 10 del Decret Legislatiu 1/1993. Aquest període de pròrroga en cap cas serà inferior a quatre anys. "

Entenem que aquest termini de quatre anys de pròrroga de les autoritzacions actualment vigents és el mínim necessari per tal que el Govern de la Generalitat pugui realitzar l'actualització del Llibre Blanc dels Marxants, per tal que es pugui establir i desenvolupar el necessari diàleg amb les entitats municipalistes i amb els representants del sector dels marxants, per tal d'elaborar, tramitar i aprovar el Decret de la Generalitat que reguli l'activitat i per tal que, seguidament, els ajuntaments puguin realitzar, tramitar i resoldre les convocatòries.

II.- MODIFICACIÓ DE LA LLEI 13/2002, DE 21 DE JUNY, DE TURISME DE CATALUNYA

1.- Respecte de l'article 70 de l'esborrany de Decret Legislatiu

No podem estar d'acord amb la modificació que es planteja de l'article 33.1. de la Llei 13/2002.

Els serveis de restauració, conjuntament i complementària amb els d'allotjament, constitueixen el l'eix infraestructural de l'oferta turística. Allotjament i restauració són els serveis indispensables per acollir visitants. La seva qualitat és un dels factors essencials de la percepció de Catalunya com a destinació turística.

Hoteleria i restauració són indissociables. Tant és així que en moltes zones i municipis turístics ambdues activitats s'apleguen en una mateix gremi o associació.

A més, la gastronomia constitueix en si mateixa un recurs turístic de primer ordre en el nostre país, susceptible de ser divulgat en la promoció exterior de Catalunya com a element d'atracció.

L'exclusió comporta deixar el sector de la restauració sense el referent que sempre ha tingut en el Departament i en la Direcció General competents en matèria de Turisme.

L'exclusió comporta deixar les empreses de restauració i les seves entitats representatives sense els drets que fins ara havien tingut i que estan explícitament reconeguts a l'article 35 de la pròpia Llei 13/2002 per a les empreses turístiques, especialment pel que fa a la participació en la planificació, la programació i l'adopció de decisions de les administracions turístiques, sol·licitar els ajuts, les subvencions i els incentius econòmics que atorguin les administracions turístiques i participar en els programes de promoció turística.

Finalment, es evident que la transposició de la Directiva de serveis no pot tenir res a veure amb una decisió com la d'excloure les empreses de restauració de la consideració d'empreses turístiques. Cap article de la Directiva justifica la modificació del concepte d'empresa turística i la privació dels drets que se'n deriven per al sector de la restauració i, addicionalment per a les anomenades "empreses turístiques de serveis complementaris".

Considerem que, cas de tirar-se endavant una modificació d'aquest tipus, el Govern estaria modificant una norma amb rang de Llei, - la Llei de turisme de Catalunya -, fent un ús inadequat per extensiu de la delegació legislativa que dimana de la Llei 5/2010, l'abast de

la qual és “adequar normes amb rang de Llei a la Directiva 2006/123/CE, del Parlament i del Consell, del 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior”.

Per tot quant precedeix, demanem que no es modifiqui l'actual redactat de l'article 33.1. de la Llei 13/2002, de 21 de juny, de turisme de Catalunya.

2.- Respecte de l'article 71 de l'esborrany de Decret Legislatiu

Per les mateixes raons exposades en el punt anterior, ens oposem a la modificació de l'article 34 de la Llei 13/2002.

3.- Respecte de l'apartat a) de l'article 72 de l'esborrany de Decret Legislatiu

En concordança amb el que s'ha dit anteriorment pel que fa al manteniment del concepte d'empresa turística i la classificació de les empreses turístiques amb el redactat originari de la Llei 13/2002 i per tal que la Llei permeti aplicar a les diferents modalitats d'empreses turístiques el nivell d'intervenció administrativa que en cada moment es determini en funció de llurs característiques, proposem una esmena d'addició al redactat de l'article 36 de la Llei de turisme de Catalunya que es planteja a l'article 72 de l'esborrany de Decret Legislatiu.

La proposta va en el sentit de que l'apartat a) de l'article 72 inclogui una referència a tots els règims d'intervenció administrativa, inclosa la simple comunicació.

En concret, el redactat que proposem és el següent:

“Article 36

Deures de les empreses turístiques

Les empreses turístiques tenen el deure de:

- a) *Formalitzar amb dades certes i fidedignes **les comunicacions** o les declaracions responsables requerides, disposar de les autoritzacions i les inscripcions que, en funció de llurs característiques, els siguin exigibles en aplicació de la legislació vigent per iniciar i desenvolupar llur activitat, i comunicar a l'administració els canvis que es produeixen en les dades facilitades.”*

4.- Pel que fa a l'article 73 de l'esborrany de Decret Legislatiu

En ares de la transparència i la lleial competència en el mercat i per tal de garantir l'adequació dels allotjaments als estàndards de qualitat que es corresponen amb la classificació que pretenen ostentar, considerem adient reforçar la participació del Departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de turisme en els procediments relatius a establiments subjectes a règim d'autorització.

Sense trencar el principi de finestra única i unitat de procediment, creiem que en aquells supòsits en els quals la legislació opti pel règim d'autorització administrativa, es a dir, de control previ, es concreti la forma i l'abast amb què *"el Departament de l'Administració de la Generalitat competent en matèria de turisme avalua el compliment dels requisits previstos en aquesta Llei i els reglaments que la despleguen"*

Per això proposem afegir al final del nou apartat 2 de l'article 38 el text que s'assenyala amb negreta:

"2. Els establiments d'allotjament turístic.....requisits previstos en aquesta Llei i els reglaments que la despleguen. En els procediments d'autorització administrativa prèvia, l'avaluació del Departament competent en matèria de turisme es concretarà mitjançant l'emissió d'un informe preceptiu que serà vinculant en cas de ser negatiu"

5.- Pel que fa a l'article 74 de l'esborrany de Decret Legislatiu

En concordança amb el que s'ha dit pel que fa al manteniment de la consideració d'empreses turístiques per a les empreses de restauració, consideren que hauria de mantenir-se el títol "Capítol IV. Empreses turístiques de restauració", així com el concepte d'empresa turística de restauració que conté el punt 1 de l'article 51.

6.- Consideració conjunta articles 75, 76 i 77 i 78 de l'esborrany de Decret Legislatiu

De cap manera podem estar d'acord amb les modificacions que l'esborrany de Decret Legislatiu planteja per a les agències de viatges.

La mediació en la comercialització dels serveis turístics és una activitat altament sensible des de la perspectiva de la protecció dels consumidors, com s'ha pogut comprovar en reiterades ocasions, alguna d'elles ben recent. Amb una infraestructura molt bàsica es pot moure un volum important de negoci.

Des de la perspectiva del consumidor, en la intermediació existeix un risc gens menyspreable de generar perjudicis en les expectatives de viatge, en el desenvolupament del viatge o en la prestació de serveis.

La professionalitat en aquest àmbit de l'activitat turística i l'exigència de garanties suficients per afrontar els compromisos amb els clients és i s'ha considerat sempre essencial. Per això la intermediació en la comercialització de serveis turístics ha estat sempre una activitat objecte d'un elevat nivell d'intervenció administrativa.

La necessària correspondència amb el control administratiu que requereix la intermediació ha tingut històricament com a contrapartida l'exclusivitat en la intermediació de serveis turístics per part de les empreses que s'han subjectat al compliment dels requisits exigits: les agències de viatges.

L'exclusivitat de l'ús del terme "viatge" o "viatges" en la retolació de llurs establiments i l'exhibició del número de registre han constituït una referència de garantia, - acreditada per l'Administració de la Generalitat -, de professionalitat i capacitat de resposta davant els ciutadans que requereixen o opten pels serveis d'una agència de viatges, ja sigui per l'adquisició de bitllets o reserva de places en mitjans de transport, per la reserva d'allotjament, per l'adquisició d'excursions d'un dia, o per la venda de viatges combinats.

El fet que la "Directiva 90/314/CEE del Consejo, de 13 de junio de 1990, relativa a los viajes combinados, las vacaciones combinadas y los circuitos combinados" establís un marc jurídic comú per a aquestes activitats que els Estats membres havien d'adaptar a la seva legislació interna palesa la conflictivitat que es pot generar en l'organització i la intermediació d'aquesta mena de serveis i la necessitat de control i garantia per als consumidors que se'n deriva.

Però de cap manera d'això pot servir per justificar que s'excloguin de l'exclusivitat de les agències de viatges la comercialització de serveis solts que són essencials en el viatge, ja es tracti de transport o allotjament, o es tracti d'altres turístics que poden constituir en si mateixos la raó per la qual es realitza el viatge.

Davant la modificació dels articles 53, 54, 55, 56 i 58 de la Llei 13/2002, de turisme de Catalunya, que planteja l'esborrany de Decret Llei, no podem sinó preguntar-nos si l'actual Govern de la Generalitat ha valorat adequadament les previsibles conseqüències d'aquesta mesura, que no és altra cosa que una autèntica "barra lliure" en la intermediació de serveis turístics.

Podem fàcilment imaginar-nos, per exemple, qualsevol persona o establiment, - per exemple un locutori telefònic -, venent bitllets d'avió sense cap garantia de professionalitat ni possibilitat de resposta econòmica davant els consumidors.

Podem imaginar-nos qualsevol desaprensiu entrant en competència amb els agents de viatges receptius i oferint llits d'hotel als nostres destins turístics en els mercats exteriors a qualsevol persona o empresa que operi als mercats emissors, sigui o no agència de viatges. Quina garantia econòmica existirà per assegurar l'allotjament dels viatgers?. Què passarà, per exemple, quan l'intrús desaprensiu no disposi les reserves fetes en temps i forma i ens trobem els viatgers a la porta d'un hotel sense poder-hi entrar? Que en farem dels viatgers? Quina serà la imatge que donarem com a país?

Per tot el que s'ha dit, considerem que hem d'oposar-nos i ens oposem radicalment a la reforma o supressió, segons els casos, dels articles 53, 54, 55, 56 i 58 de la Llei 13/2002 que es planteja en l'esborrany de Decret Legislatiu.

Ens posicionem clarament en el sentit de que es mantingui el redactat originari dels esmentats articles, atès que el seu actual contingut està plenament justificat per la protecció dels consumidors i dels destinataris de serveis que l'apartat 8) de l'article 4 de la Directiva 2006/123/CE reconeix explícitament com una raó imperiosa d'interès general.

Demaneu que qualsevol modificació dels esmentats articles en el futur es faci després d'una reflexió profunda, respectant l'exclusivitat de les agències de viatges i d'acord amb l'Associació Catalana d'Agències de Viatges (ACAV).

7.- respecte dels articles 80 i 81 de l'esborrany de Decret Legislatiu.

En concordança amb el que s'ha dit al referir-nos al articles 70 i 71 de l'esborrany de Decret Legislatiu i per les mateixes raons, ens oposem a la modificació de la rúbrica del capítol VI del títol III i a la redacció que l'article 81 pretén donar als articles 60 i 61 de la Llei 13/2002.

Reiterem, per tant, que les empreses de restauració i també les "empreses turístiques de serveis complementaris" han de mantenir la consideració d'empreses turístiques a tots els efectes, especialment pel que fa als drets que els són reconeguts a l'article 35 de la Llei. Per tant, en la nostra opinió:

- No procedeix canviar el títol del capítol VI
- No procedeix excloure els restaurants i les empreses turístiques de serveis complementaris de la consideració com a empreses turístiques. En conseqüència no podem admetre que se les relegui fora d'aquesta consideració sota la nova denominació "establiments i activitats d'interès turístic" ni que el redactat que el Decret Legislatiu proposa per a l'article 60 de la Llei materialitzi aquest canvi de consideració.

Proposem que el capítol VI de la Llei 13/2002 mantingui el seu actual títol i el seu actual redactat en l'articulat (articles 59 a 62 del text vigent).

Finalment, només reiterar el que s'ha dit anteriorment: aquestes modificacions de cap manera poden justificar-se per la transposició de la Directiva de Serveis i, per tant el Govern estaria modificant una norma amb rang de Llei mitjançant un Decret, excedint la delegació legislativa que li confereix la Llei 5/2010, amb evidents conseqüències pel que fa a la eventual impugnabilitat d'aitals modificacions, cas que finalment es materialitzessin.

8.- respecte de l'article 82 de l'esborrany de Decret Legislatiu.

Per concordança amb tot el que s'ha dit, tampoc procedeix el nou títol i el nou redactat de l'article 61.

Si, com proposem, els restaurants i les "empreses turístiques de serveis complementaris" segueixen tenint la consideració d'empreses turístiques (text originari de la Llei 13/2002,

articles 33.1.; 34, apartats b) i d); i articles 59 a 62); és evident que podran ser objecte de categorització i distinció turística.

9.- respecte de l'article 86 de l'esborrany de Decret Legislatiu.

Pel que fa al nou redactat que es planteja de l'article 73.3. de la Llei 13/2002 ens sembla correcte, però reiterant que defensem el manteniment del concepte i la classificació dels articles 33 i 34 del text originari. Com a conseqüència l'abast del redactat d'aquest article 73.3, seria més extens, atès que les empreses de restauració i les de serveis complementaris quedarien incloses entre "totes les empreses i establiments turístics regulats per aquesta Llei i la normativa que la desplega.

Pel que fa al nou punt 4 de l'article 73 de la Llei que pretén introduir l'article 86.2. de l'esborrany de Decret Legislatiu, ens sembla innecessari atès que, amb el nostre plantejament, "el conjunt d'empreses, entitats i establiments que desenvolupen activitats d'interès turístic a Catalunya" queden inclosos com a "Empreses turístiques de serveis complementaris", atès que proposem el manteniment del text originari del capítol VI del Títol III de la Llei 13/2002 (articles 59 a 62).

Doncs bé, en els articles 59, 60 i 61 es designen respectivament, com a empreses turístiques de serveis complementaris les oficines de turisme, els centres recreatius turístics i els parcs aquàtics. En l'article 62.1. i s'estableix la seva inscripció en el Registre de Turisme de Catalunya sota la qualificació d'altres activitats d'interès turístic.

Addicionalment, l'article 62.2 del text originari de la Llei considera també "*altres activitats d'interès turístic*" "*qualsevol altra activitat que afavoreixi el moviment i l'estada d'usuaris turístics*" i s'esmenten, a títol exemplificatiu, les empreses d'esports d'aventura, les estacions d'esquí, els ports nàutics, els camps de golf i les activitats d'animació turística.

Reiterem que totes les empreses fins ara considerades com a "*turístiques de serveis complementaris*" han de seguir tenint la consideració d'empreses turístiques, independentment del règim d'intervenció administrativa que a cadascuna correspongui, per tal de seguir beneficiant-se dels drets que per a elles es deriven del l'article 35 de la Llei 13/2002 de turisme de Catalunya.